Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Er Mormonismen et religiøst Paradox?

(Af „the Mormon.")

Andet Stykke.

(Sluttet fra Side 263)

I det Foregaaende har vi viist, at Gud havde i enhver Tidsalder sine tilbørlig bemyndigede Budbærere, hvilke vare hans Meddelelsesmidler til Menneskenes Børn; at de Patriarker og Propheter, som levede før og efter Syndfloden, stode under hans specielle Styrelse og Veiledning; at de Alle var begavede med Fuldmagt fra Gud; at den samme Fuldmagt fandtes i de oprindelige christelige Menigheder; at Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere, Diakoner og alle Embedsmænd paa den Tid var udtrykkelig kaldede af Gud ved de Propheter, som da var i Kirken; og at de bleve lovmæssigt ordinerede af dem, der havde Myndighed dertil; og at den Kirke, som ikke havde denne Fuldmagt, og som ikke troede de samme Lærdomme, forrettede de samme Ordinancer, og besad de samme Kræfter, ikke var Jesu Christi Kirke; og da vi tog os den Frihed at dadle temmelig strengt mange christne Kirkers Fremgangsmaade med Hensyn til deres Mangel paa Myndighed, saa kan de med god Grund møde mig med det samme Spørgsmaal: „Hvorfra faaer I Eders?"

Nu, vi har intet at indvende mod dette Spørgsmaal; vi anseer det for fuldkomment smukt og rigtigt, og vi er ligesaa frie i at besvare det, som vi er i at undersøge Andres Paastande.

For det Første, vi paastaaer ikke at modtage den fra nogen af de Kirker, som findes, af den simple Grund, at vi ikke troer nogen af dem er i Besiddelse af denne Myndighed. Den romerske eller den græske Kirke vilde komme den nærmest og besidde den størst mulige Fordring af Alle, som vi kjender til; men da det vilde overskride Grændserne af denne Afhandling at fremvise Grundene, hvorfor vi ikke troer paa deres Fuldmagt, vil vi for nærværende være tilfreds med at anføre een. De prædiker ikke det samme Evangelium, som Apostlerne prædikede fordum; de forretter ikke de samme Ordinancer; de har

ikke de samme Embedsmænd, Forvaltere, Kræfter eller Velsignelser, og Skriften siger: „Den, som afviger og ikke bliver i Christi *Lærdom*, har ikke Gud,“ og atter: „Dersom vi eller en Engel af Himmelen prædiker et andet Evangelium end det, vi har prædiket, han være en Forbandelse.“ Lad Enhver omhyggelig undersøge og sammenligne med Skriften de Lærdomme, som vi har fremstillet i de foregaaende Stykker, saa vil han staae op, overbeviist om, at ingen af de ovenfor nævnte Kirker har dem. Dersom nu de Mænd, som ikke prædiker Christi Lære, ikke har Gud, hvorledes kan de da have Fuldmagt fra Gud til at prædike eller forvalte hans Ordinancer?

Paastandene paa Fuldmagt, som alle Protestanter gjør, er yderst urimelige; de brød sig af eller kom ud fra den catholske Kirke. Grunden, som de angiver, er at den er fordærvet. Hvorfra faaer de da den Fuldmagt, som de taler om at have? Fra en Kirke, som, ifølge deres egne Beretninger, er fordærvet og forfalden. En Geistlig i den engelske Kirke (Mr. James i Liverpool, England) sagde til os, da vi samtalede om denne Gjenstand: „Men de kunde bibeholde Magten, om de end har tabt Kraften.“ „Da, min Herre,“ svarede vi, „er De i en lige saa slem Stilling, thi den romerske Kirke udelukker alle Reformatorer, og dersom den havde Magt til „at binde paa Jorden, og det skulde blive bundet i Himlen, saa vilde de ogsaa have Magt til at løse paa Jorden og i Himlen,“ og da de afskar Eder fra Kirken og banlyste Eder, saa tog de fra Eder det, som de havde Magt til at give; tag det nu fra hvilken Side, De vil. Vi troer ikke, „at et fordærvet Træ kan bære gode Frugter, heller ikke at en bitter Kilde kan udgive sødt Vand.“ Hvis I troer det, da, om de havde Magt til at binde, havde de ogsaa Magt til at løse, og skar Eder af; dersom de ingen Magt havde, saa har I ingen, og I har saaledes ingen paa nogen af Siderne.“

Den latterligste Paastand paa Myndighed, som vi har hørt, er een, som hersker i en stor Udstrækning blandt mange af vore nyere Reformatorer. Spørg dem efter deres Myndighed til at prædike, saa vil de sige Dig, de faaer den fra Bibelen; men da deres Navne ikke staaer skrevet der, og de heller ikke har nogen specielle Fuldmagter, naar man efterspørger videre, saa vil de meget alvorligt fortælle Dig, at Jesus sagde til sine Disciple: „**Gaaer ud** i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen“ — ligesom om dette skulde have noget at bestille med Nutidens christne Præster. Dette var et Hverv, som blev overdraget Apostlerne, og har ikke mere at bestille med Nutidens Geistlige, end General Lafayettes eller Washingtons Beskikkelser havde at bestille med nogen af de nuværende Officerer i den amerikanske Armee. Hvad vilde man tænke om en Soldat eller Corporal, der kunde have faaet fat paa en trykt Gjenpart af General Washingtons Beskikkelse, som den sidste modtog fra Congressen, og gaae til en Armee eller til et Militær-Depot i de Forenede Stater, og sige dem, at han, idet han havde Fuldmagt, var kommen for at overtage Commandoen? Dersom da nogen vilde spørge ham efter hans Udnævnelse, og han vilde trække frem

den trykte Gjenpart af General Washingtons Beskikkelse som General-Lieutenant ved de Forenede Staters Tropper, og begynde at læse, vilde ikke Officererne lee umaadeligt, vilde der ikke blive en almindelig Fnisen i Geledderne, og vilde han ikke blive anseet som et passende Subjekt for Daarekisten, og en Patrouille beordret at føre ham til et saadant Qvarteer? Saa latterligt som et saadant Optrin end kan synes, er det dog nøiagtigen den Stilling, som mange af Reformatorerne har indtaget.

Vi omtaler disse Omstændigheder for at vise vor fuldkomne Vantro med Hensyn til, at vi har erholdt Fuldmagt fra nogen af disse Kilder. Vi troer, at alle Kirker er afvegne fra den oprindelige Simpelhed; at Fuldmagten til at forrette Ordinancerne ikke var til, før den bragtes tilbage af en hellig Engel. Vi troer fremdeles, at, eftersom den ikke fandtes paa Jorden, var det nødvendigt, at den blev aabenbaret fra Himmelen; at en ny Uddeling maatte indføres, kaldet „Tidernes Fyldes Huusholdning;“ at de Hellige skal samles, Jøderne gjenindsættes i Jerusalem, Zion grundfæstes, Jerusalem opbygges, Templer opføres og et Folk beredes for Herrens Tilkommelse; at, eftersom Herren siger, „han ikke vil gjøre noget, uden han først vil aabenbare det til sine Tjenere Propheterne,“ kunde han ikke aabenbare noget, dersom han ingen Propheter havde; at i det Øieblik, han aabenbarede noget til en Mand, vil den samme Aabenbaring gjøre ham til en Prophet. Vi troer endvidere, ifølge Skriften, at i de sidste Dage vil der blive större og mægtigere Propheter, større Tilkjendegivelser, baade af Guds Kraft og Djævelens, og flere Mirakler, Tegn og Undere paa begge Sider, end som nogensinde har fundet Sted i nogen anden Tidsalder. Vi troer, at Guds Rige skulde grundfæstes paa Jorden som en Forberedelse for Menneskens Søns Tilkommelse. Vi troer, da dette er Guds Rige, at Viisdommen til at styre og lede det maa komme fra Himlene, og ligeledes Fuldmagten til at forrette Ordinancerne. Vi troer endvidere, at denne Fuldmagt skulde bringes tilbage af en Engel. Derfor siger Johannes: „Jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, som sagde med høi Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen.“ Aab. 14.

Joseph Smith bærer Vidnesbyrd om, at denne Engel viste sig for ham og Flere; og de, for hvem den viste sig, bærer, ligesaavel som han selv, Vidnesbyrd om denne Begivenhed. At han blev underviist af denne Engel med Hensyn til Evangeliet og Guds Rige, saavelsom om mange vigtige Begivenheder, som skulde finde Sted; og at han blev beskikket og ordineret af denne Engel til at forrette Evangeliets Ordinancer, for at grundlægge og bringe Guds Rige i Orden, til at bære Vidnesbyrd om de aabenbarede Ting, og til at ordinere Andre til at bære Vidnesbyrd om det samme. Dette har han gjort, og dette er Oprindelsen til Fuldmagten i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Og hvis ikke dette er sandt, saa er vi netop

i den samme Tilstand, som andre Kirker — vi har ingen Fuldmagt. Dog, ulig dem, gjør vi ikke Paastand paa nogen Fuldmagt fra nogen anden Kilde. Joseph Smith har baaret Vidnesbyrd om Sandheden af disse Ting til Tusinder paa dette Fastland; han var fast i sit Vidnesbyrd i enhver Stilling og Omstændighed i Livet; for dette leed han Haan, Bespottelse, og al Slags uværdig Behandling og Forfølgelse, som kunde opdynges paa et Menneske; men under alle Omstændigheder, i enhver Stilling, i enhver Prøvelse, frembar han det samme faste Vidnesbyrd; i Medgang eller Modgang, offentlig og privat, hjemme eller borte, forkyndte han det levende, og døde i Troen paa det. Dette havde vi altid Anledning til at erfare under den fortrolige Omgang, vi havde med ham i mange Aar, medens han levede, og vi var hos ham, da han døde. Saaledes er Oprindelsen til vor Fuldmagt. Hvilke ere Frugterne? Det gamle Evangelium igjenbragte Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere, Evangelister, Biskopper, Ældster, Diakoner osv., som bevidne, at de er inspirerede af Herren. Der læres om Tro paa den Herre Jesus Christus; Omvendelse fra Synd; Daab til Syndernes Forladelse; Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave; Gaver, Helbredelser, Tungemaal, Aabenbaringer og Mirakler, og Guds Kraft synlig lagt for Dagen; de selvsamme Evangeli-Ordinancer og den samme Myndighed, som var til i fordums Dage og tillige den samme Vished i Kirken, som dengang. „De *veed* paa hvem de troer,“ og som Jesus fordum sagde: „Dersom noget Menneske vilde gjøre hans — Faderens — Villie, han skal kjende, hvadenten Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv.“ Der er Tusinder paa Tusinder af levende Vidnesbyrd i nærværende Tid, som, idet de har adlydt Evangeliet i den sidste Uddeling, kjender Jesu Christi Lærdom ved det samme Middel, som de Hellige i gamle Dage; de „veed, formedelst den Hellig Aand, at Jesus er Herren,“ og de bærer ogsaa Vidnesbyrd fra den samme Kilde om, at Joseph Smith er en Herrens Prophet, og jeg staaer ikke tilbage i at bære Vidnesbyrd om de samme Ting. Men man fortæller os, at Joseph Smith er en Bedrager. Det samme bliver imidlertid sagt om Petrus, Paulus, Jacob, Johannes, Lucas, Stephanus, Jesus, Johannes den Døber, Propheterne og Moses. Lad os her spørge: „Kommer Bedragere med Evangeliets Fylde? Joseph Smith har gjenoprettet det, som Waldus, Fox, Lee, Luther, Calvin, Melanchthon, Knox, Wesley, Whitfield og alle og enhver af Reformatorerne ikke har kunnet gjenoprette, nemlig: Evangeliet, som det var i Apostlernes Dage. Men han siger, en Engel har viist sig for ham. Er det noget fremmed? Jeg vilde ikke modtage hans Fuldmagt uden en guddommelig Meddelelse. Engle viste sig ogsaa for Andre, hvilke bærer Vidnesbyrd om det samme.

Engle har ogsaa viist sig for Abraham, Jacob, Moses, Gideon, Zacharias, Joseph, Petrus og Paulus. Skal disse betragtes som Bedragere fordi Engle viste sig for dem? Hvis ikke, hvorfor skulde de ikke aabenbare sig for Menneskene i vore Dage? Hvorledes fik vi vor Bibel? Engle viste sig for Menneskene, Gud talte fra Himlene til Andre; Nogle havde

Syner og Aabenbaringer; en Optegnelse af disse Tjenester, Syner og Drømme, Beretningen om Guds Handlemaade med Folket, samt nogle faa Lærdomme og Ordinancer udgjør Bibelen.

Men I har Mormons Bog. Ja, og staaer ligesaa beredt til at bevise det, som ethvert Andet, i rette Tid. Det er imidlertid altfor langt for vort nærværende Øiemed. Vi vil henvise vore Læsere angaaende denne Gjenstand til P. P. Pratts „*Voice of Warning*,“ „*Orson Pratts Works*,“ „*l'Etoile du Déséret*,“ og „*Zions Panier*“ af John Taylor, samt til de Stykker i „*Times and Seasons*,“ og „*the Millennial Star*,“ som er skrevne om denne Gjenstand. Imidlertid vilde vi spørge: „Er det saadan en overraskende Ting, at Herren skulde aabenbare Historien om Millioner paa Millioner af menneskelige Væsener, der har beboet dette store Continent, og hvis Paladsers, Templers og Billedhuggerarbeiders Ruiner er levende Mindesmærker om deres Indsigt? Eller skal vi sige, at Herren kun havde Magt til at aabenbare sin Villie for nogle Faa i Asien, og overlade det øvrige af Verden i Mørke? Hvis disse Optegnelser er sande, vil der endnu være andre Tilkjendegivelser om Guds Magt for andre Folk, som Verden vil nødes til at troe.

Men I samles sammen. Ja, vi gjør dette, fordi vi ikke alene troer paa den gamle Bibel, men ogsaa paa nærværende Aabenbaringer, og vi forstaaer, at vi ikke kunde være Troende paa nogen af dem, hvis vi ikke gjorde saa. Derfor siger Esaias, idet han taler om disse Begivenheder: „Hvo ere disse, som flyve som Skyer og som Duer til deres Vinduer? Visselig, Øerne skulle bie efter mig, og Tharsis Skibe i Begyndelsen at føre dine Børn hid langt fra, deres Sølv og deres Guld med dem til Herren din Guds Navn.“ Atter: „Jeg vil tage een af en Stad og to af en Slægt, og give dem Hyrder efter mit eget Hjerte, og føde dem med Kundskab og Forstand.“ Paa et andet Sted siges der, at de skal komme i Vogne, paa Muler, Bærestole, Kameler og raske Dyr, baade Krøblinger, Halte og Blinde tillige, til Herrens Navn, at han kan blive forherliget. Hvem er beskjæftiget med dette Foretagende undtagen Mormonerne? De opfylder bogstavelig disse Ting. Derfor kommer et stort Antal Skibe til New York, New Orleans, Philadelphia, San Francisco og til andre Havne, fragtede med Hellige til Zion, hvilke, idet de reiser med Jernbaner og Dampbaade, bringer Høiene og Dalene til at gjenlyde af Zions Sange. De gaaer bogstavelig til „Zion med deres Ansigter vendte derhen.“ Store Skibe, eller „Tharsis Skibe,“ om I vil, er beskjæftigede med dette Foretagende. Derefter, naar de drage over Sletterne, bruge de Muler, Heste, Oxer, Vogne og Karrer, og fører med sig Guld, Sølv og andre Ting; Rige og Fattige, Krøblinger, Halte og Blinde „flokker sig, bogstaveligen, som Duer til deres Vinduer.“ Hvis ikke Mormonerne opfylder disse Skriftsteder, er der intet andet Folk i Verden. Det er tilsyneladende urimeligt, men sandt.

Men I bygger Templer. Visselig, fordi Herren har befalet det, og det er ogsaa bibelsk. Milleritterne og en stor Deel, som troer paa vor Herres og Frelsers Jesu Christi anden Tilkommelse, seer hen til og beder for hans Komme;

men hvis Bibelen er sand, vil han aldrig komme før et Tempel er beredt. Derfor: „Herren, hvem I søger, skal strax komme til sit Tempel; men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag?“ (Malach.) Nu, dersom Herren ikke har noget Tempel opført, hvorledes kan han da komme til det? Og hvem bygger ham et Tempel uden Mormonerne? Atter: „Herrens Huses Bjerg skal være beredt oven paa Bjergene og være ophøiet over Høiene, og alle Nationer skal løbe dertil.“ Ved en Mængde forskjellige Forfølgelser er Mormonerne tilsidst bleven drevne til det amerikanske Fastlands Rygbeen, og der iblandt Bjergene, eller „paa Bjergene“ og ophøiet over Høiene opføre de et Huus — eller Tempel — for Herren. „Og alle Nationer løbe dertil.“ De kommer fra alle Dele af de Forenede Stater og Canada, fra England, Irland, Skotland, Wales, Frankrig, Schweitz, Tydskland, Norge, Sverrig, Danmark, Rusland, Australien, China, Ost-Indien, det stille Havs Øer og næsten fra alle Dele af Verden. Har dette noget Udseende af Prophetiens Opfyldelse? Hvis disse Prophetier ikke gaaer i Opfyldelse her, hvor paa hele Jordens Overflade skal vi da see hen efter deres Opfyldelse?

Disse er nogle af Mormonernes Omrids, religiøst betragtet, hvilke vi til enhver Tid staaer beredte til at forsvare, og udfordrer hele Christenhedens Talent og Lærdom til at bevise deres Falskhed. Vi er brændemærkede af selvgjorte Præster og Theologer, som om vi er Vranglærere og Bedragere. Vi fremsætter, at dersom Mr. Websters Forklaring om Begrebet *orthodox* (rettroende) er rigtig, nemlig, „ufordærvet Tilstand i den christelige Tro; at troe de uforfalskede Lærdomme, som *læres i den hellige Skrift — overeensstemmende med Skriftens Lærdomme,*“ da er vi den eneste sande orthodoxe Kirke i Tilværelsen; thi dersom Skriften er sand, er Mormonismen sand, og deres Systemer falske; vi er altid beredte til at forsvare det første og beskæmme det sidste.

Af alt det Ovenstaaende sees det meget tydelig, at, medens Mormonismen i Sandhed er et Paradox, „er den ikkedestomindre sand i Virkeligheden,“ at den er talt om af Propheterne, dens Lærdomme blev lært af Jesus og hans Disciple, troet og adlydt af de gamle Hellige, samt at den er lige saa bibelsk som det Gamle og Nye Testamente.

En kortfattet Kirkehistorie.

samlet af

George A. Smith,

Historieskriver i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Fra „Deseret News“ d. 5te Septbr. 1855.)

(Fortsat fra Pag. 269).

Om Høsten 1848 blev Kirkens første Præsidentskab organiseret paany; Præsident Brigham Young blev eenstemmigen valgt til Præ-

sident over hele Kirken, Heber C. Kimball og Willard Richards til hans Raadgivere, og deres Plads blev udfyldt i de tolv Apostlers Qvorum. John Smith blev ordineret til Patriark for Kirken.

I Marts Maaned 1849 blev en midlertidig Regjering dannet og en Stats-Constitution antagen af Folkeforsamlingen under Navn af „Staten Deseret.“ En Befuldmægtiget blev afsendt til Congressen med en Petition for Optagelse i Unionen. I September 1850 gik en Akt igjennem i de Forenede Staters Congres, som foreskrev, at Staten Deseret skulde organiseres til Territorial Regjeringen Utah. Efterretninger om denne Akts Udstedelse ankom ikke før om Vaaren 1851, og den fulde juridiske Forvaltning begyndte ikke sin Virksomhed før i Juli 1853. Brigham Young blev beskikket til Guvernør og har opfyldt sine Pligter som saadan i fire Aar til Indbyggernes fuldkomne Tilfredshed, der eenstemmig ønsker, at hans Beskikkelse maa fornyes.

Og endskjøndt Landet af Naturen var et af de ufrugtbareste, som nogensinde var beboet af Mennesker, — og ifølge Bedømmelse af afdøde Capt. Gunnison, topographisk Ingenieur i de Forenede Stater, kan ikke een Acre af 21,000 nogensinde blive vandet, og neppe et Træ eller en Busk kan man faae til at voxe nedenfor Sneelinien uden Vanding — har dog ingen Coloni skredet frem med mere jevn og ligeartet Hurtighed.

Settlementerne har udstrakt sig fra Nord til Syd og indtager hele Territoriets Bredde, som er 350 Mile, hvorsomhelst Vand kan erholdes til at vande Jorden med. Det indeholder omtrent 50,000 Indbyggere, hvilke næsten uden Undtagelse er Medlemmer af Kirken. Omtrent 100 Sauge og 40 Korn-Møller er i Gang, og iblandt de offentlige Bygninger er Deseret Stats-Huus, der har været benyttet af den lovgivende Forsamling i fem Aar; Utahs Territorial-Huus i Byen Fillmore; Tabernaklet i Store Salt Sø Stad, en hvælvet Bygning uden Støtter, som er 126 Fod lang og 64 Fod bred. Der er 24 gode Skole-Huse i denne By, hvilke i Almindelighed er omtrent 30 Fod lange og 20 Fod brede og godt opførte. Alle Nabolav i Territoriet er forsynede med lignende Skoler.

Omkostningerne ved Grøftegravningen og Anstalterne for Vandingen er langt større end for Opdyrkningen af tæt Skovland i Staterne. God Hvede, Mais og andre Væxter avles i stor Overflødighed, naar de omhyggelig vandes.

Den 11te Marts 1854 døde Dr. Willard Richards i Store Salt Sø Stad af Vatersot; den 6te April blev Jedediah M. Grant valgt til Raadgiver i hans Sted.

Den 23de Mai døde Patriarken John Smith i Store Salt Sø Stad.

Kirken har omtrent 95 Missionærer i Europa, og et lignende Antal i Asien, Afrika og det stille Havs Øer, der er sendte fra Utah, foruden en stor Mængde indfødte Ældster paa de forskjellige Arbeidsmarker; et betydeligt Antal Hellige findes adspredte overalt i de Forenede Stater og de brittiske Provindser. „Deseret News,“ som redigeres af Ældste Albert Carrington, udgives i Store Salt Sø Stad, 4,000 Exemplarer ugentlig. Et Ugeblad udgives i St. Louis, Missouri, af Ældste Erastus

Snow; et andet i Staden New York af Ældste John Taylor. Et Tidsskrift udgives i Liverpool, England, af Ældste F. D. Richards, af hvilket udgaaer 22,000 Exemplarer ugentlig. Et andet Tidsskrift udgives ugentlig i Swansea, Syd-Wales, betitlet „Udgorn Seion," i det welske Sprog, af Ældste Dan Jones.

Et Tidsskrift, kaldet „Skandinaviens Stjerne," udgives i det danske Sprog i Kjøbenhavn, Danmark. Et Tidsskrift har ogsaa været udgivet i Schweitz paa Fransk af Ældste T. B. H. Stenhouse. Mormons Bog er oversat og udgivet paa Welsk, Dansk, Fransk, Tydsk og Italiensk. Arbeidet har gjort betydelige Fremskridt i Sverrig og Norge, uagtet Authoriteterne har gjort de yderste Anstrængelser for at hindre det; Fremgangen har været liden i Frankrig, Tydskland og Italien, hvilket fornemmelig hidrører fra Regjeringernes fredløsgjørende Lovbud.

I Danmark og Schweitz har Fremgangen været meget bedre. Paa Sandwich Øerne har det havt betydelig Fremgang, idet en 5000 Personer har modtaget Daab. Mormons Bog er bleven oversat i det havaiske Sprog og et Bogtrykkeri er sikkret der for Mormons Bogs og et Tidsskrifts Udgivelse.

Missionærerne paa Selskabs-Øerne havde god Lykke indtil den franske Regjering med Sværd i Haand anvendte de Forenede Staters Pøbels Udryddelses-Politik.

Missionærerne har oprettet mange Grene og et Tidsskrift i Australien. Grene er oprettede i Syd-Afrika, Gibraltar, Maltha og ogsaa i den allierede Armee og iblandt de Indfødte paa Krim; flere Grene er opreiste i Indien og et Maanedsskrift udgives i Madras, men formedelst Folkets store Vankundighed og fornedrede Tilstand har vore Missionærer nydt meget liden Fremgang.

Omtrent 1000 Hellige har emigreret fra Danmark til dette Territorium og en lignende Emigration er i Vente i Aar. Antallet paa Kirkens Medlemmer vides ikke, men efter de bedste Overslag, vi har kunnet gjøre, er der over 480,000.

Et Selskab er bleven dannet for at hjælpe de emigrerende Hellige lige til dette Sted, lige fra deres forskjellige Lande, hvor de er meest undertrykkede. Det benævnes „det vedvarende Emigrations-Fonds Compagni," og har en Capital af 250,000 Dollars og er ordnet efter saadanne Regler, at det altid tiltager; det yder Hjælp til de emigrerende Hellige paa den Maade, som Laan, der tilbagebetales efter deres Nedsættelse her.

Af Kirkens Troeslærdomme vil jeg uddrage følgende af „the Times and Season":

„Vi troer paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn Jesum Christum og paa den Hellig Aand.

Vi troer, at Menneskene vil blive straffede efter deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse.

Vi troer, at alle Mennesker formedelst Christi Forsoning kan blive frelste ved at adlyde Evangeliets Ordinancer og Love.

Vi troer, at disse Ordinancer er: 1) Tro paa den Herre Jesus Christus; 2) Omvendelse; 3) Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse, og 4) Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave.

Vi troer, at en Mand maa kaldes af Gud ved „Prophetie og Haandspaalæggelse" af dem, der

er bemyndiget til at prædike Evangeliet og til at forrette dets Ordinancer.

Vi troer paa den samme Orden, som var i den tidligere Kirke, nemlig: Apostler, Propheter, Præster, Lærere, Evangelister osv.

Vi troer paa Tungemaals-Gaven, Prophetie, Aabenbaring, Syner, Helbredelser, Tungemaals-Udlæggelse osv.

Vi troer, at Bibelen er Guds Ord, saa vidt som Oversættelsen er rigtig; vi troer ogsaa, at Mormons Bog er Guds Ord.

Vi troer Alt, hvad Gud har aabenbaret, Alt, hvad han nu aabenbarer, og vi troer, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige.

Vi troer paa Israels bogstavelige Indsamling og de ti Stammers Tilbagekomst; at Zion vil blive opbygget paa dette Fastland (Amerika); at Christus vil regjere personlig paa Jorden, og at Jorden vil blive fornyet og erholde paradisisk Herlighed.

Vi gjør Fordring paa det Privilegium at dyrke den almægtige Gud efter vor Samvittigheds Forskrifter, og giver alle Mennesker den samme Ret; lad dem dyrke sin Gud hvor, naar eller paa hvad Maade, de vil.

Vi troer, at vi skal være Konger, Fyrster, Regenter og Øvrigheder underdanige ved at adlyde, ære og overholde Loven.

Vi troer, at alle bør være ærlige, sandrue, kydske, velvillige, dydige, og gjøre Godt mod alle Mennesker, vi kan i Sandhed sige som Paulus: „Vi troer Alt, og vi haaber Alt.“ Vi har udholdt meget, og vi haaber at være i Stand til at udholde alle Ting. Hvis der er noget dydigt, elskværdigt, af god Omtale, eller roesværdigt, det tragter vi efter.“

Med Agtelse osv.
Joseph Smith.

Vi troer ogsaa paa den patriarkalske Ægteskabsorden ifølge Guds Lov.

Grundvolden er bleven lagt til et Tempel i denne By, hvilket er 193 Fod langt og 125 Fod bredt.

Den 18de Febr. 1855 blev John Smith, Søn af Patriarken og Martyren Hyrum Smith, ordineret til Patriark for Kirken.

Dette Folks uforlignelige Fremadskriden under saa megen Modstand og Forfølgelse og i et saa øde Land som Utah, viser klarligen at Guds Kraft er udstrakt paa en forunderlig Maade, for at udsprede hans uskatterlige Sandhed, til Nationernes Omvendelse.

Geo. A. Smith,
Historieskriver i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Fra „Millennial Star“ bemærker vi, at i det forløbne Halvaar er der udsendt fra Liverpool 8 Skibe med emigrerende Hellige, hvoraf *Emerald Isle* førte 350 Sjæle, *John. J. Boyd* 512, *Caravan*

457, *Enoch Train* 534, *S. Curling* 707, *Thornton* 764, *Horizon* 856, *Wellfleet* 146, udgjørende i Alt 4,326 Sjæle, hvoraf 2,012 under Emigrationsfonds Compagniet. Iblandt Emigranterne var Englændere, Skotter, Welske, Irlændere, Franske, Italienere — Waldensere fra Piemont — Schweitzere, Tydskere, Svenske, Danske, Norske, Indvaanere fra Øen Man, Hinduere, Afrikanere fra Cap-Colonien — ingen Sorte.

Ifølge „Deseret News“ mødte en Forsamling i Raadhuset i Store Saltsø Staden den 17de Marts sidstleden, og organiseredes af den valgte Præsident J. M. Grant. Committeer blev beskikkede til at udkaste en Constitution for Staten Deseret, som eenstemmigen blev vedtagen i en Conference den 24de Marts, hvilken Antagelse blev stadfæstet af Folket i en General-Forsamling den 6te April. En Ansøgning om Optagelse af Staten Deseret i de Forenede Staters Union vedtoges, og som Repræsentanter til at fremlægge samme for Congressen i Washington valgtes to af de Tolvs Qvorum, Ældsterne George A. Smith og John Taylor. En lovmæssig Constitution for Staten Deseret er altsaa forfattet og vedtagen af Utahs Indvaanere og vi gratulerer dem til samme, ligeledes til Valget af de to værdige Brødre som Repræsentanter; det vil nu interessere os at erfare, om Congressen i Washington vil ophøie Territoriet Utah til Staten *Deseret* og optage den i Rækken af de øvrige, og saaledes give Guds Folk de politiske og constitutionelle Rettigheder, som de har retfærdigt og lovligt Krav paa som Medborgere af en fri Republik.

Dersom Staten Deseret bliver anerkjendt, da vil sammes Indbyggere faae Ret til, ligesom alle andre Staters, selv at ordne deres indre Anliggender, udgive og antage gode Love, votere paa og vælge deres egne Embedsmænd, militære som civile, og behøver ikke da længere at modtage — som forhen har været Tilfældet — fra Regjeringen i Washington Embedsmænd, med hvem Folket har været misfornøiet, og som, paa Grund af at de ikke kunde leve som de ønskede i Utah, har søgt at fremstille Folket i et slet Lys for de Forenede Stater, og søgt at opvække samme til Fjendskab imod Utah. Hidtil er det ikke lykkedes, thi Guds Folk er et lovlydigt Folk, der agter og overholder Guds Love og Menneskenes, forsaavidt som disse ikke strider mod hine, og Tiden nærmer sig, da Guds Love vil vorde mere agtede end Menneskenes og satte i Kraft paa den Maade, som det var Tilfældet fordum iblandt Guds Folk, da Synd og Ugudelighed ikke taaltes, ligemeget hvem der udøvede den. Nationerne vil med Tiden erfare, at Guds Folk vil det Gode, at Gud fordrer det og vil give sine Tjenere Magt til at sætte Lovene i Udøvelse og rense Zion, thi Synderen, Overtræderen, Hykleren og den Ugudelige skal ikke bestaae der; thi Herren vil have et reent Folk, luttret og renset, som kan bestaae, naar han kommer; thi han skal være som en rensende Ild og som Tvætterens Sæbe. Herren har selv sagt, at Dommen skal udgaae fra hans eget Huus, og skeer det ikke saaledes? Har han sparet sit Folk, naar de ikke har agtet paa hans

Bud og Befalinger? Nei, han har tugtet dem og vil vedblive at tugte dem, indtil de har lært Lydighed af det, de lider; og naar de Retfærdige neppeligen kan frelses, hvorledes vil da den Ugudelige og Synderen undgaae Herrens retfærdige Straffedomme? Har ikke Herrens Folk maattet smage Landflygtighed, Forfølgelse og Sværd? Jo, læs de Forrige-Dages Helliges og de Sidste-Dages Helliges Historie. Vil ikke Herren prøve, luttre og rense sit Folk paa mange andre Maader? Jo, han har sagt, at han vil gjøre det ved Hunger, ved Pestilentse, ved Trængsler. Hvorfor? At der kan vorde en Adskillelse imellem de Retfærdige og Uretfærdige, imellem dem, som vil tjene Gud og dem, som ikke vil tjene ham, imellem dem, som er Hyklere og dem, som er Oprigtige. Er ikke Evangeliet et Net, der indsamler af alle Slags Fisk, onde og gode, og skal ikke disse adskilles? Er ikke Guds Folks Indsamling lignet ved Hvedens Indsamling? Skal ikke Kjernen adskilles fra Halmen og Avnerne? Jo, dette er tydeligt nok sagt, baade i ældre og nyere Aabenbaringer, og da Herren er en sandru Gud, som opfylder sine Forjættelser og sine Trusler, saa har han renset og vil fremdeles rense sin Loe; thi Kasteskovlen er i hans Haand.

Da Kirken blev dreven fra Missouri og fra Illinois og tilsidst ud i Ørkenen, da blev den renset fra mange Uværdige; thi mange Hyklere faldt da fra, og de Trofaste blev prøvede og blev stærkere end de var. Ankommen mellem Bjergene fortsættes denne Renselsesproces. Herrens Folk kom til en øde og ubeboet Ørk, berøvet næsten alle Underholdningsmidler, og havde og har ved haardt Arbeide at aftvinge Naturen deres Fornødenheder; dette bragte og bringer Mange til at forlade Kirken og gaae hvor de hører hen. Græshopper og Tørke ødelagte i afvigde Aar deres Afgrøde, og „Deseres News“ underretter os om, at den forløbne strænge Vinter og den Mængde Snee har dræbt Halvparten af Qvæget og Hestene i Dalene, og Fødemidlerne var saa knappe, at Alle havde at sætte sig selv paa halve Rationer for at det ringe Forraad kan holde ud, indtil de bliver forsynede. Alle Arbeidskræfter, som var anvendte paa de offentlige Bygningsarbeider, er nu anbragte til at dyrke Jorden for at avle Korn af alle Slags; thi „ingensinde har det været trangere Tider i Utah,“ skriver Præsident H. C. Kimball til sin Søn, som er paa Mission i England, „men jeg kan sandelig sige for Herren,“ tilføier han, „at jeg er glad, fordi Folket er bragt i en Stilling, at de derved kan lære at adlyde Raad og tage Vare paa deres Korn, oplægge Forraad deraf, og ikke sælge det til de fremmede Kjøbmænd for Vindings Skyld; thi dersom de ikke kan lære Viisdom ved Forskrift eller Exempel, saa maa de lære det ved det de lider.“

Hvad vil nu alt dette bevirke? De Mistrøstige, Vankelmodige, Vantroe, Gjerrige, Ugudelige osv. vil af Frygt for haarde Tider forlade Guds Folk, og dette vil glæde sig derved og takke Herren derfor; og han vil styre alle Ting til det Bedste for dem, som i Sandhed vil elske og tjene ham; maaskee den strænge

Vinter vil ødelægge Græshopperne, og den Mængde Snee vil afgive rigeligt Vand i Floderne fra Bjergene til at vande Markerne med, hvorved en rigelig Afgrøde kan frembringes. Saaledes er det, som Herren gjør, altid til det Bedste, naar vi ikkun anerkjender hans Haand i alle Ting, lader os forbedre ved Revselsen og lægger mere Mærke til og adlyder hans Raad og Formaninger, Bud og Befalinger; thi derved skal vi blive fuldkomne og tilsidst ophøiede i hans Rige.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Decbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 288).

Lad dette være som det kan; jeg er villig til at gjøre al den Erstatning, som Du maatte fordre. Dersom jeg kan blive staaende i Kirken som et Medlem, vil jeg forsøge at give al mulig Opreisning.

Med Agtelse din
William Smith.

E. S. Kast mig ikke ud for hvad jeg har gjort, men søg at bevare mig som et Medlem i Kirken. Jeg angrer, hvad jeg har gjort mod Dig og beder Dig om Tilgivelse. Jeg betragter Overtrædelsen forleden Aften ikke som nogen Ubetydelighed; men det er gjort, og jeg kan ikke afhjælpe det nu. Jeg veed, Broder Joseph, Du er altid beredt til at tilgive, men jeg synes undertiden, naar jeg tænker tilbage paa de mange Fornærmelser, jeg har gjort Dig, som om Bekjendelse neppe var tilstrækkelig; men hav Medlidenhed med mig denne Gang, saa vil jeg forsøge ikke at gjøre saa mere.

De Tolv holdt igaar et Raad, og de sendte Bud efter mig og jeg gik derhen. Dette Raad, erindre det, var sammenkaldt af dem, og ikke af mig.

W. S.

Til Foranstaaende gav jeg samme Dag følgende Svar:

Broder William!

Jeg har modtaget Dit Brev og skrider nu frem til at besvare det, og vil først give en kort Beretning om mine Følelser og Bevæggrunde siden den Aften, jeg først blev bekjendt med, at Du havde en Disputats-Skole, hvilket var den Gang, jeg tilfældigviis kom did med Biskop Whitney, hans Fader og Moder osv.; og fra den Tid afhavde jeg Interesse for den og glædede mig over den, og tog den Beslutning at bivaane Skolen i den Hensigt at modtage Underviisning og i den Tanke at meddele samme ved Hjælp af Herrens Aand, hvis jeg paa nogen Maade skulle have Tro til at gjøre saa. I denne Hensigt gik jeg til Skolen sidste Onsdag Aften, og ikke i den Tanke at ophæve Skolen, heller ikke anede jeg, at der var nogen Kivagtighed eller Iversyge i dit Hjerte mod mig. Alligevel var der, før jeg forlod mit Hjem, alvorlige Følelser, som bevægede sig i mit Bryst, hvilke var uforklarlige for mig, og disse Følelser vedblev nu og da at trykke paa mit Sind og syntes at aabenbare, at ikke Alt var rigtigt, ogsaa efter

at Skolen var begyndt og under Disputatsen; dog — jeg stræbte at troe, at Alt vilde virke sammen til det Gode. Jeg var fornøiet med de Argumenters Kraft, som brugtes, og følte ikke til at kaste nogen Skygge paa nogen af dem, der havde talet, men jeg følte at det var gamle Mænds Pligt, der sad som Præsidenter, i det mindste at være ligesaa alvorlige som de Unge, og at det var vor Pligt ikke at smile ad grundige Beviser og fornuftige Betragtninger, og være stemte til Alvorlighed, hvilket skulde stadfæstes i vore Ansigter, naar Uforstandighed og saadant, som strider imod Sandhed og Retfærdighed, opreiser sit Hoved.

Derfor, i Aanden af min Kaldelse, og i Betragtning af Præstedømmets Fuldmagt, som er bleven mig givet, vilde det være min Pligt at dadle hvadsomhelst, jeg anseer som urigtigt, med det glade Haab i mit Hjerte, at alle Partier vilde indsee Rigtigheden deraf og derfor ydmyge sig, saa at ikke Djævelen maatte faae nogen Fordeel over os, og hindre vor Skoles Fremskridt.

Jeg ønsker, Du vilde overbære med mig, Broder William, uagtet min Ligefremhed. Jeg vilde sige Dig, at mine Følelser blev krænkede, da Du afbrød Ældste Mc Lellin. Jeg troede Du skulde have betragtet dit Forhold til ham i Apostelskabet, og ikke lægge for Dagen nogen Uenighed i Meninger mellem Dig og ham; at ikke den omgivende Mængde skulde faae nogen Anledning imod Dig; derfor bønfaldt jeg Dig og sagde paa Grund af den Bekymring, jeg havde for din Indflydelse og Velfærd: „Hav ikke saadanne Følelser;“ eller noget af det Slags. Hvorfor jeg er saa omstændelig er, at, hvis Du har misforstaaet mine Følelser for Dig, det kan blive berigtiget. Men videre. Efter at Skolen var forbi, bad Br. Hyrum om Tilladelse til at tale, men Du satte Dig derimod; dog, sagde Du, hvis han ikke vilde fornærme Skolen, kunde han tale, og at Du ikke vilde tillade noget Menneske at fornærme Skolen i dit Huus. Nu, Du havde ingen Grund til den Mistanke, at Hyrum vilde fornærme Skolen; derfor blev mine Følelser krænkede ved disse unødvendige Bemærkninger. Jeg prøvede at tale fornuftigt med Dig, men Du lagde en ubetænksom og stivsindet Aand for Dagen. Jeg opgav derpaa Haabet om at gavne Dig, formedelst den Aand, Du var i Besiddelse af, hvilken aflokkede mig det Udtryk, at Du var saa styg som en Djævel. Vor Fader paabød Taushed, og jeg fattede den Beslutning at adlyde hans Befaling, og var i Færd med at forlade Huset med den Overbeviisning, at Du var under en ond Aands Paavirkning. Du svarede, at Du vilde sige i dit eget Huus, hvad Du behagede. Fader sagde da: „Siig hvad Du vil, men lad de Øvrige holde deres Mund.“ Da foer den Betragtning gjennem mit Sind, hvilken Bekymring og Omhu jeg har havt for Dig og din Familie for at gjøre, hvad jeg gjorde, idet jeg har fuldført dit Huus og forskaffet Meel til din Familie osv., og ligeledes at Fader havde Eiendomsret i Huset, saavelsom Du; og hvad Tid har jeg nogensinde overtraadt min Faders Befalinger eller solgt min Fødselsret, at jeg ikke skulde have den Rettighed at tale i min Faders Huus, eller med andre Ord i min Faders Fa-

milie, eller i dit Huus, (thi saa vil vi kalde det, og saa skal det være) at jeg ikke skulde have Ret til at irettesætte en yngre Broder? Derfor sagde jeg, at „jeg vilde tale, thi jeg byggede Huset, og det er ligesaa meget mit som dit,“ eller noget lignende. Jeg burde have sagt, at jeg hjalp til at fuldføre det. Jeg sagde det kun for at vise, at det ikke kunde være den rette Aand, der vilde sætte sig op for ubetydelige Ting, og forsøge at bringe mig til Taushed. Jeg saae, at din Vrede var optændt imod mig og Du nærmede Dig henimod mig. Jeg flyttede mig ikke dengang af Stedet, og jeg tænkte paa at trække min Overkjole af, for at jeg ikke skulde blive indviklet i de lange Skjøder, og Du derved faae Anledning til at skade mig; men ikke i den Hensigt at skade Dig. Men Du var hurtigere end jeg, og da jeg engang forhen var falden i en Pøbels Hænder og bleven saaret i min Side, og nu i en Broders Hænder, saa gav min Side efter. Og efter at være bleven befriet fra dit Greb, forlod jeg dit Huus med ubeskrivelige Følelser. — Tilstanden havde forandret sig, tilligemed alle de Forhaabninger, jeg havde næret, da jeg gik til dit Huus, den broderlige Ømhed, Kjærlighed, Mildhed og naturlige Hengivenhed, hvilke forpligter os til, ikke at gjøre hverandre til Overtrædere for et Ords Skyld. Men desværre! Forhaanelse, Smerte, Ondskab, Had og Raseri, en lam Side, Mærker efter Vold, som var mig bibragte af en Broder, var mit feilslagne Haabs Betragtninger, og med disse vendte jeg hjem og var ikke i Stand til at sætte mig ned, eller reise mig uden Hjælp; men formedelst Guds Velsignelse er jeg nu bedre.

Jeg har modtaget dit Brev og gjennemlæst det med Omhyggelighed. Jeg har ikke næret nogen Ondskab mod Dig. Jeg er ældre end Du og har udstaaet flere Lidelser og er bleven ilde behandlet af Pøbelhobe. Mit Kalds Forretninger, en Række af Forfølgelser og Forurettelser, som bestandig ophobes paa mig — Alt tjener til at afkræfte mit Legeme, og det tør hænde, at jeg ikke kan rose mig af at være stærkere end Du. Om jeg kunde eller ikke kunde, vilde det være nogen Ære eller Vanære for mig? Hvis jeg kunde rose mig — ligesom David — af at slaae en Goliath, der bød den levende Guds Hære Trods, eller — ligesom Paulus — af at stride med Petrus Ansigt til Ansigt med fornuftige Argumenter, da vilde det være en Ære; men at beskadige Kjødet eller tage Hevn over Een, der aldrig har tilføiet Dig noget Ondt, kan ikke være en Kilde til behagelige Betragtninger, hverken for Dig eller mig, heller ikke for vore hæderlige Forældre, Brødre og Søstre. Og naar vi betænker med hvilken Omhu og med hvilken uophørlig Flid vore Forældre har bestræbt sig for at vaage over os, og hvor mange Timer fulde af Sorg og Bekymring de har tilbragt ved vore Vugger og ved Siden af vore Senge, naar vi var syge; hvor omhyggelige burde vi da ikke være for at skaane deres Følelser i deres gamle Alder. Det kan ikke være en Kilde til behagelige Betragtninger for os at sige eller gjøre noget, som vilde bringe deres graa Haar med Sorg i Graven.

I dit Brev beder Du mig om

Tilgivelse, som jeg med Beredvillighed giver. Men det synes for mig, som om Du endnu holder en Tanke tilbage, at jeg har givet Dig Grunde til at være vred eller utilfreds med mig. Tillad mig da at sige, at naarsomhelst jeg kan have talt til Dig i en hastig og barsk Tone, har det været gjort i den udtrykkelige Hensigt at bestræbe mig for at advare, opmuntre, formane og bevare Dig fra at falde i vanskelige Omstændigheder og Sorger, som jeg forudsaae, Du vilde styrte Dig i ved at give efter for den onde Aand, som Du kalder dine Lidenskaber, og som Du skulde tæmme, undertvinge og træde under Fødder, og hvis Du ikke gjør dette, kan Du aldrig blive frelst i Guds Rige, efter mine Anskuelser. Gud fordrer, at hans Skabningers Villie skal blive opslugt i hans.

Du ønsker at blive staaende i Kirken, men afgive dit Apostelskab. Dette er et Puds af den Onde; naar han har opnaaet en Fordeel, saa lægger han Planer for en Anden. Men ved at opretholde dit Apostelskab og staae op og gjøre en kraftig Anstrængelse, vil Du overvinde dine Lidenskaber og behage Gud. Og at opgive dit Apostelskab er ikke at være villig til at bringe det Offer, som Gud fordrer af dine Hænder, men Du vil derved paadrage Dig hans Mishag; og uden at behage Gud troer jeg ikke det vil blive noget bedre for Dig. Naar en Mand falder et Trin, maa han atter gjenvinde det eller falde eet til; han har endnu mere at vinde, eller til Slutning alt er tabt.

Jeg ønsker inderlig, Broder William, at Du vil ydmyge Dig. Jeg tilgiver Dig gjerne, og Du kjender min urokkelige og uforanderlige Tænkemaade. Jeg veed paa hvem jeg troer, jeg staaer paa Klippen, og Vandløbene kan ikke, nei, de skal ikke støde mig omkuld. Du veed, den Lærdom, jeg lærer, er sand, og Du veed, at Gud har velsignet mig. Jeg bragte Frelse for min Faders Huus, som et Redskab i Guds Haand, da de var i en elendig Tilstand. Du veed, det er min Pligt at advare Dig, naar Du feiler. Jeg vil altid tage mig denne Frihed, og Du skal have samme Ret. Jeg tager mig den Frihed at advare Dig formedelst min Fødselsret, og jeg giver Dig samme Ret, thi det er min Pligt at være ydmyg og modtage Irettesættelse og Underviisning af en Broder eller en Ven.

Hvad det angaaer, hvilken Vei Du skal følge herefter, vil jeg ikke driste mig til at sige; jeg overlader Dig i Guds og hans Kirkes Hænder. Afgjør selv, hvad Vei Du skal tage; jeg vil gjøre Dig Godt, om Du end skader mig eller slaaer mig. Ved at gjøre saaledes vil mine Klæder være rene for dine Synder. Og hvis Du nogensinde skulde ansee mig for at være en Bedrager, saa overlad mig for Himlens Skyld i Guds Haand, og tænk ikke paa selv at tage Hevn over mig. Tyranni, selvtagen Myndighed og at tage Menneskenes Rettigheder, har altid været og vil altid blive banlyst fra mit Hjerte. David søgte ikke at dræbe Saul, endskjøndt han var skyldig i Forbrydelser, som aldrig har opstaaet i mit Hjerte.

Og nu, maa Herren have Barmhjertighed med min Faders Huus; maa Gud borttage al Fjendskab mellem Dig og mig, og maa alle Velsignelser bringes tilbage og det Forbigangne for evig glemmes. Maa ydmyg Fortrydelse

bringe os begge til Dig, o Gud, og til din Magt og Beskyttelse, og en Krone, at glæde os i Selskab med Fader, Moder, Alvin, Hyrum, Sophrania, Samuel, Catherine, Carlos, Lucy, de Hellige og alle de Herliggjorte i Fred for evigt; derom beder

din Broder

Joseph Smith, jun.

Til

William Smith!

Løverdag Morgen den 19de. Hjemme. Sendte ovenstaaende Brev til Br. William og har bedet af mit ganske Hjerte, at Herren ikke vilde forkaste ham, men at han maa vende tilbage til Jacobs Gud og ære sit Apostelskab og Kald. Maa dette blive hans lykkelige Lod for Herlighedens Herres Skyld. Amen.

Søndagen den 20de. Hjemme me hele Dagen. Nød sand Vederqvægelse hos min Familie. Anstillede mange alvorlige Betragtninger. Brødrene Palmer og Taylor kom for at besøge mig. Jeg viste dem de hellige Optegnelser til deres Glæde og Tilfredshed. Maa Gud have Barmhjertighed med disse Mænd og bevare dem paa den Vei, der fører til evigt Liv i Jesu Navn. Amen.

Mandag den 21de. Tilbragte denne Dag hjemme, og bestræbte mig for at samle Kundskab, der kunne være nyttig for min Kaldelse. Dagen gled meget behageligt hen. Jeg takker Herren for hans Velsignelser for min Sjæl og hans store Naade over min Familie, idet han har sparet vort Liv. O! Vedbliv din Omhu for mig og mine for Christi Skyld.

Tirsdag den 22de. Hjemme. Fortsatte mine Studier. O, maa Gud give mig Lærdom, ja Sprog, og udruste mig med de fornødne Egenskaber til at forherlige hans Navn, medens jeg lever.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

C. C. A. Christensen.	29 Rd.	4 Mk.	- Sk.	
J. C. Thomsen	33 —	4 —	- —	
J. P. Folkmann	8 —	- —	- —	
H. P Olsen	100 —	1 —	2 —	
N. Nilsson	30 —	- —	- —	
J. C. Klingbeck.	185 —	- —	- —	
Summa	386 —	3 —	2 —	

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.